

(*рушене – йерархизиране на гръдта*) с по-късно емблематизирания в поетиката на символистите мотив *храм*⁴³. Неслучайно в „Като звезда светла“ той прозвучава имплицитно (чрез синекдохата *олтар неръкотворен*), но с особена, почти идеологическа императивност. Всъщност, в ранния текст започва онзи продължителен процес на тотализиране на *границата*, наченки от който се долавят и в „Домашна китка“ III, „Notata“ I, „Недей ме нежно поглежда“, и който очевидно кулминира в „Песен на песента ми“ – „гърдите мои.../ на цялата вселена храм“. На практика епилогът на интровертния сюжет е постулираната ценностна система, въздигнатата йерархия от стойности. Еволютивният Яворов, чиято *абсолютна гръд* се стремим да хронологизираме, достига прагов етап в „Песен на песента ми“. Там компонентният ред е пълноценно съхранен и изцяло съсредоточен именно в *гръдта*. И ако все пак е възможно да се говори за рязък поврат в Яворовото означаване, за налагане на непробиваем *солипсизъм* в неговата поезия, впечатлението за тотално преустройство на личния интериор се дължи на действителното абсолютизиране на *абсолютната гръд*. Обозначавайки преди това едно сякаш неподвластно, но отразило лутанията на Аза пространство, сега *гръдта* е еднозначно отъждествена с вселенното битие – тя е декларирана като пределно хиперболична, като тотална метонимия на лирическия субект. Както е видно, „скокът“ съвсем не е главоломен, а се равнява на нищожна, но решителна еволютивна стъпка. Иначе интровертният модел на „Като звезда светла“ безупречно е съхранен: 1) констатиране на опустошението и обезстойностяването на личния свят на Аза („умрях там и дявола и бога“; „сърцето-кивот“ с „пепелта на всички истини – лъжи“); 2) внезапното разгаряне на възродителния, обновителен, в известен смисъл инициационен *огън*; 3) дефиниране на *гръдта* освен като *пещ* (горене, изключителна динамика) и като *храм* (уравновесяване, статика). В този аспект съществената разлика между „Като звезда светла“ и „Песен на